CHRISTIANITAS

Vedieť sa stratiť v dave a stať sa neviditeľným, je najdôležitejšou technikou prežitia v čase kataklizmy

Branislav Krasnovský

21. augusta 2020 ***Spoločnosť***

Koronavírusová kríza ukázala krehkosť modernej spoločnosti, ktorú možno jednoducho vykoľajiť zo zabehnutých koľají. Čím dokonalejšia spoločnosť, tým väčšie problémy. Japonci bez elektriny sú stratení, Afgáncom je elektrina ľahostajná, fungujú aj bez nej. Koronavírus neznamenal žiadnu vážnejšiu kataklizmu, médiá však výrazne zhysterizovali spoločnosť. Skutočná kataklizma, napríklad v podobe občianskej vojny v Juhoslávii alebo Sýrii, bude pre spoločnosť, ktorá sa vyľakala koronavírusu naozaj neriešiteľným problémom.

Existuje skupina ľudí, ktorá sa celý život pripravuje na pochmúrny deň D, kedy sa celá civilizácia zrúti. Títo ľudia frustrovaní nebývajú, naopak, zbystria pozornosť a začnú automaticky využívať svoje znalosti a zručnosti, ktoré trénovali a trénujú dlhšiu dobu. Existuje množstvo škôl prežitia, ktoré poskytujú rady, ako uchrániť seba i svoju rodinu v prípade prírodnej alebo spoločenskej kataklizmy, koncept stratiť sa v dave a zmiznúť však udivuje svojou jednoduchosťou a priamočiarosťou.

Koncept ako sa stať neviditeľným je široký, súčasťou tohto konceptu sú aj techniky maskovania, ale v inej podobe ako si väčšina ľudí predstavuje po zhliadnutí vojenských filmov. Nie je dôležité, aby si človek špeciálnymi farbami maskoval tvár a obliekal sa do kamuflážnych vojenských odevov ako Rambo, základom je stať sa neviditeľným, splynúť s davom, stratiť sa v ňom.

K tomu, aby bolo možné splynúť s davom, je potrebné dodržiavať niekoľko zásad a neustále ich precvičovať, trénovať. Zmiznúť v dave, splynúť s ním môže hocikto, muž, žena i dieťa ľubovoľného veku. Kto neverí, nech vyskúša najjednoduchšiu metódu ako zmiznúť. Stačí si dať k tomu na seba montérky, vziať tašku s nástrojmi, nenadväzovať očný kontakt, a môžete sa prejsť na ulici 5 metrov od dobrého známeho bez toho, aby vás zaregistroval. Robotníkov v montérkach ľudský mozog totiž nehodnotí ako hrozbu a ostentatívne ich prehliada. V prípade montérok ide o veľmi jednoduchý a primitívny systém zmiznutia, bez montériek by to také ľahké nebolo.

zdroj: Flickr

Vzorom v maskovaní a ukrývaní je pre mnohých japonský dôstojník Hiro Onoda, ktorý na jednom z malých filipínskych ostrovov po roku 1945 takmer 30 rokov pokračoval v bojoch a filipínske ozbrojené sily ho nedokázali chytiť. Onoda mal po ostrove na niekoľkých miestach zakopanú v zemi v sudoch muníciu, potraviny a zbrane. Pred vlhkosťou chránil muníciu tým, že ju ponoril do kokosového oleja. Dnes tento problém odpadá, pretože plastové barely v zemi vydržia niekoľko sto rokov. Onoda sa celý život ukrýval a maskoval, nesnažil sa však stratiť v dave, takže techniky zmiznutia v dave netrénoval.

V prípade skutočnej kataklizmy (nie koronavírus) vznikne s najväčšou pravdepodobnosťou v spoločnosti panika, ľudia budú zúfalí, a to ich bude nútiť robiť veci, ktoré by inokedy neurobili. Kto dokáže zmiznúť v dave, získal ozaj veľmi užitočnú schopnosť na prežitie. Ak chce v dave zmiznúť, musí sa správať podobne ako členovia davu. Nesmú dať najavo pokoj a skutočnosť, že situáciu kontrolujú, mali by vyzerať rovnako frustrovane ako všetci naokolo.

Niektorí z tých, čo sa pripravujú na apokalypsu si usilovne ako mravce hromadia zásoby a zabezpečujú vlastné sídlo, čo ale môže v prípade skutočných problémov viesť k tomu, že im tieto zásoby násilne vezme niekto viac zúfalý. Dôvod? Prestali byť neviditeľní. Ukázali susedom, že sú iní, majú zásoby, stratili tak svoju kamufláž. Skúsenosti z bývalej Juhoslávie ukázali, že ľudia, ktorí boli pripravení a poskytli svoje zásoby nepripraveným, nakoniec za svoju pomoc pykali. Tlupa vedená tými, ktorým pomohli, ich nakoniec vyrabovala alebo zavraždila.

Iní sa spoliehajú na vojenské vybavenie a vojenský alebo paramilitaristický výcvik. Spoliehať sa na svoje zbrane a výcvik však zvádza k razantným reakciám. V prípade občianskeho konfliktu však vyzbrojených jedincov s taktickým výstrojom vnímajú ako hrozbu rovnako vládne sily i opozičné skupiny. Skúsenosti z občianskej vojny v Sýrii či bývalej Juhoslávii ukázali, že ozbrojenci sú vždy podozriví. Navyše – ak má niekto naozaj dobré a drahé vojenské vybavenie, existuje množstvo záujemcov, ktorí túžia po tom, aby jeho výstroj a výzbroj získali za každú cenu. V prípade kataklizmy bude ozbrojencov viac a tí, čo sa spoliehajú na svoje bojové schopnosti, sa dostanú do konfrontácie. Tí, čo vedia uniknúť zo zorného poľa ozbrojencov (vyzerajú biedne, ich výstroj je lacný, špinavý a zlý) sú relatívne v bezpečí.

Určite nepotešíme ani tých, ktorí veria, že pred prípadnou spoločenskou kataklizmou utečú na vidiek. Platí základná axióma, že kto žije 80 km od väčšieho mestského centra, nemá šancu sa pred kataklizmou ukryť. O úteku do bezpečia lesa snívajú len amatéri, ktorí si neuvedomujú, že v lese sa vďaka útekom z miest nehorázne zvýši počet rovnakých zúfalých amatérov, presvedčených, že sa v lese ukryjú a získajú potravu. Takýto amatéri sú vážnym ohrozením nielen pre iných, ale najmä pre seba a pre vlastné rodiny.

Opäť skúsenosti z Juhoslávie, Sýrie či Iraku ukázali, že vidiek sa stáva obľúbeným miestom pre rabovanie ozbrojených skupín z miest. Skupiny z miest sú početnejšie a lepšie vyzbrojené ako skupiny z vidieku. Okrem toho, kto sa opevní vo svojom sídle, z jeho komína sa dymí a rozvoniavajú potraviny, určite sa čoskoro stane terčom útoku. Ak však dokážete vyzerať hladne a zúbožene rovnako ako ostatní, obávať sa nemusíte.

Takže tí, ktorí sa snažia dostať za každú cenu na vidiek a nepresvedčili ich vyššie uvedené argumenty, musia rátať aj s možnosťou, že sa s najväčšou pravdepodobnosťou zaseknú v kolóne z mesta. Kto trčal v niekoľkohodinovej kolóne na diaľnici (skúsení odborníci na prežitie nosia automaticky v aute takmer vždy

potraviny, minimálne 10 litrov vody, lekárničku a deky alebo spacáky) na vlastnej koži zistil, ako dokáže dopravná kolóna dokonale otráviť život. Kolóna na diaľnici pri mohutnejšej kataklizme (najmä keď do hry vstúpi armáda a polícia), môže trvať neporovnateľne dlhšie. Ostať bez vody, potravín, liekov, zaseknutý na diaľnici v aute s celou rodinou a zásobami nie je nič, čo by bolo možné vnímať pozitívne.

V prírode žije zviera s názvom lumík (Lemmus lemmus). V prípade, že sa lumíci premnožia, rozhodnú sa vydať na pochod, s cieľom nájsť oblasť vhodnejšiu pre život. Lumíci vedia plávať, takže sa snažia prekonať aj rieku, a dokonca sa vrhajú i do mora. Vo väčšine prípadov snahy prekonať vodný tok končia pre lumíkov tragicky. Na smutný osud lumíkov by mali myslieť v prvom rade tí, ktorí sú pripravení v prípade problémov z miest utiecť a ukryť sa v bezpečí na vidieku.

zdroj: Pixabay

Bez ohľadu na to, či polícia, armáda alebo polovojenské skupiny udržia či neudržia kontrolu nad určitou oblasťou, existuje pomerne jednoduchý systém ako udržať seba i svojich blízkych v relatívnom bezpečí. Apači, ktorí úspešne niekoľko desaťročí vzdorovali v partizánskych vojnách Američanom, ťažili z toho, že boli pre amerických vojakov a osadníkov neviditeľní. Ak sa Apači vybrali na bojovú výpravu, dokázali ich vystopovať len indiánski stopári, sami vojaci by bez pomoci indiánskych stopárov nevedeli Apačov na bojovom chodníku objaviť. Pritom v apačských oddieloch nebojovali len muži, ale členmi týchto skupín boli aj ženy a deti, čo šancu na zmiznutie Apačom značne znižovalo. Od Apačov takisto pochádza príslovie, že jeden neviditeľný muž s nožom je oveľa nebezpečnejší, ako skupina po zuby ozbrojených mužov, ktorí splynúť s terénom nedokážu.

V prípade skutočnej kataklizmy majú výhodu tí, ktorí si doma dlhodobo pripravovali zásoby na prežitie. Väčšina skúsených jedincov sa teda v prípade chaosu snaží dostať v prvom rade domov. Doma majú nielen zásoby trvanlivých potravín a vody na niekoľko týždňov (v prípade striedmosti aj dlhšie, potrava nie je prioritný problém, rovnako ako toaletný papier), ale doma majú aj ďalší dôležitý výstroj a výzbroj, medikamenty, nesmú chýbať širokospektrálne antibiotiká, vitamíny, minerály, soľ. Väčšina ľudí pripravujúcich sa na apokalypsu v ľubovoľnej podobe má legálny zbrojný preukaz, tí, ktorí ho nemajú, majú doma minimálne luky a kuše. Ide o nesmierne efektívne zbrane a tí, ktorí si dokážu vyrobiť sami luk, šípy a tetivu, majú nesmiernu výhodu – nikdy sa im neminú náboje a luk o sile 40 libier je už smrteľná zbraň, stačí zasiahnuť hlavu.

Pre mnohých odborníkov na prežitie sú samozrejmosťou poľné vysielačky, náhradné batérie, solárne nabíjačky či generátory na výrobu energie. Skúsení odborníci na prežitie majú dostatok predmetov (lacné nože, sekerky, mačety, časti odevov, náhradné zdroje energie, lieky, finančný obnos v malých bankovkách a pod.) pre obchod s inými skupinami. Časť z odborníkov na prežitie má okrem toho v prípade núdze takisto v

zemi niekde v blízkom okolí svojho domova (základne) na neprístupných miestach pre každý prípad zakopané plastové barely, v ktorých sa nachádzajú potraviny, liečivá, zdroje energie, náboje... Využívajú svoje zručnosti s geocachningom, ktoré získali, takže na rozdiel od veveričky nikdy nezabudnú, kde si svoje tajné zásoby ukryli.

Byt v panelovom dome je oveľa jednoduchšie ubrániť ako rodinný dom vo vilovej štvrti, samozrejme v prípade ak sa mesto nestane bojiskom občianskej vojny. Ak sa mesto zmení na frontovú líniu, môžu budovy v meste dopadnúť podobne ako budovy v chorvátskom Vukovare, bosenskom Sarajeve, čečenskom Groznom či v sýrskom Aleppe.

Vo väčšine prípadov sú ale problémy v mestskej sídliskovej aglomerácii podstatne menšie ako problémy vo vilových štvrtiach či na vidieku. Veľké mestá sú totiž vo väčšine prípadov pod kontrolou vládnych vojakov alebo oligarchov, a tí aspoň čiastočne udržiavajú základné civilizačné štandardy. Ak však konflikt trvá dlhšie, mnohí obyvatelia nakoniec aj tak skončia v utečeneckých táboroch, čo pre nepripravených predstavuje ďalší šok a množstvo problémov.

Na internete existuje dostatok možností oboznámiť sa s hrozbami, ktoré súvisia s utečeneckými tábormi (choroby a epidémie, výrazná strata občianskych slobôd, násilná trestná činnosť kriminálnych gangov, únosy, vraždy, znásilnenia, krádeže, depresie...), ale aj v utečeneckom tábore schopnosť splynúť s davom výrazne zvyšuje šance na prežitie.

Aké sú teda základné poučky, pomocou ktorých je možné stratiť sa v dave a zvýšiť šance na prežitie pre seba a svojich blízkych?

1. V prvom rade neustále trénovať a zvyšovať svoje schopnosti. Treba si zvyknúť na skutočnosť, že možno bude nutné prekročiť aj etické normy, na ktoré sú ľudia zvyknutí. Je potrebné sa naučiť správať nie ako šelma, nie ako obeť, ale ako štrkáč. Heslo znie: rýchlo, nenápadne a bez sentimentu.

2. Je zbytočné a kontraproduktívne pomáhať nepripraveným ľuďom za každú cenu. Prioritu má vlastné prežitie a prežitie vlastnej rodiny. Zachraňovať nepripravených znamená zviditeľnenie, a to je chyba. Amatéri sú záťažou a nemožno sa na nich spoliehať, nie je vhodné im ani dôverovať. Spomenuté skúsenosti z Juhoslávie a Sýrie ukázali, že pripravení jedinci, ktorí sa podelili o potraviny z ľútosti s nepripravenými, sa nakoniec stali terčom útoku tých, ktorým potraviny poskytli. Ak už niekto cíti potrebu amatérom pomôcť, nech im položí nenápadne potraviny v tajnosti priamo pod nos, kontaktom sa treba vyhýbať. Nech amatéri poslúchajú pokyny vlády a politikov, tí to so všetkými myslia dobre.

3. Za žiadnych okolností netreba vyčnievať z davu oblečením, výzorom, vybavením. Kto vzbudí pozornosť, stáva sa terčom útokov, najčastejšie kvôli koristi. Konfliktom sa treba vyhýbať čo najviac. Ak je však konflikt nevyhnutný, treba reagovať podobne ako spomenutý štrkáč. Je lepšie stratiť vybavenie, ako vlastný život a zdravie. Existujú odborníci, ktorým stačí na prežitie naozaj len nôž, takýchto jedincov však nie je veľa. Kto si

nevie predstaviť, ako možno prežiť len s nožom, nech hľadá dostupné informácie na internete alebo v literatúre. Komu sa nechce hľadať, nech si počká, niektoré informácie budú poskytnuté aj na našom webe.

4. Oblečenie a výstroj by mali byť v odtieňoch šedej, modrej alebo hnedej farby. Žiadna vojenská výstroj a v žiadnom prípade nenosiť zbrane na viditeľnom mieste. Kto nosí viditeľne zbrane, stáva sa viditeľnou hrozbou a nedokáže sa rýchlo stratiť. Výstroj a oblečenie nesmú byť drahé, žiadne viditeľné drahé šperky, hodinky a pod. Ženy nesmú nosiť odev, ktorý zvýrazňuje ich postavu, muži sa musia vyhýbať agresívnym postojom a gestám. Ideálne je, ak je výstroj čiastočne špinavý a na prvý pohľad lacný. Kto pôsobí ustráchane, stane sa rýchlo terčom útoku.

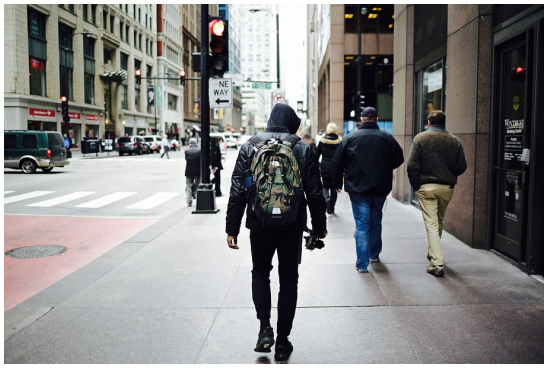

zdroj: Flickr

5. Z domu netreba vychádzať bez zbrane. Bez ohľadu na to, že politici zakazujú nosenie zbraní. Teroristické útoky nožmi v západnej Európe v posledných rokoch ohrozili najmä slušných a neozbrojených civilistov, ktorí uverili politikom. Kto sa bojí trestného postihnutia za nôž, nech si zoženie taktické pero, dlhšiu ceruzku, alebo zbrúsi plastovú neplatnú bankomatovú kartu, ktorú môže používať ako britvu. Kameň sa rýchlo zmení na improvizovanú zbraň s nesmiernym účinkom. Kto chce, nikdy neostane bezbranný.

6. Kto chce vedieť zmiznúť v dave a chce sa stať neviditeľným, nech nosí so sebou veci, ktorými môže zmeniť rýchlo svoj vzhľad, napríklad čiapku, slnečné okuliare, bundu (ideálna bunda sa dá nosiť z oboch rozlične farebných strán). Je potrebné vyhýbať sa výrazným sprejom a voňavkám, veľa ľudí si dokáže zapamätať vôňu, ešte lepšie to však dokážu psy.

7. Na nosenie vecí sú vhodné bežne dostupné ruksaky (ruksak je lepší ako taška, práve kvôli možnosti noseniu na chrbte, stačí veľkosť 25 litrov), v ktorých sa nachádza základný výstroj. Tieto ruksaky by ste mali mať možnosť nosiť aj ako tašku bez toho, aby ste upútali pozornosť. Úplne najzákladnejší výstroj by mal obsahovať pevný nôž s čepeľou cca 12 cm, fľašu na vodu minimálne 0,75 litra (k fľaši patrí cca 0,5 litrová nádoba na varenie), zápisník, ceruzka, štvorcová šatka, zápalky, kompas, sviečka, malá baterka s náhradnými zdrojmi, malá lekárnička a krabička poslednej záchrany.

8. Neustále je potrebné trénovať, vzdelávať sa a zvyšovať svoju schopnosť prežiť, zvyšovať svoju odolnosť, pripravenosť a kondíciu. Všetko, čo človek potrebuje k životu, dokáže aj v prípade kataklizmy v strednej Európe nájsť vo svojom okolí. Ľudia dokážu prežiť vo veľmi nehostinných podmienkach, musia však dodržiavať potrebné zásady. Ak niekto nenájde vodu a potraviny vo svojej blízkosti, to ešte neznamená, že tam nie sú. Skôr to svedčí o slabšej teoretickej príprave.

Posledná rada na záver – treba sa vyhýbať veľkým ruksakom. Toho, kto si zbalí všetko, čo potrebuje do 50 alebo ešte lepšie 75-litrového ruksaku (za predpokladu, že nejde ako horolezec do Himalájí) nakoniec zničí

vlastný ťažký ruksak plný hlúpostí ešte skôr, ako mu ho násilím zoberú.

URL adresa článku: https://christianitas.sk/vediet-sa-stratit-v-dave-a-stat-sa-neviditelnym-je-najdolezitejsou-technikou-prezitia-v-case-kataklizmy/